

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 6360/18
03.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Пајовић, председника већа, Весне Иконић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Вујовић Немањом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Милена Игњатовић, адвокат из Београда, Цвијићева број 77/1, против туженог Врховног суда части Лекарске коморе Србије, Београд, Краљице Наталије број 1/3, чији је пуномоћник Душко Поповић, адвокат из Београда, Дурмиторска број 2, ради поништаја одлуке број Дж-74-3/2018 од 01.02.2018. године у предмету измене одлуке о дисциплинској мери, у нејавној седници већа одржаној дана 03.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА одлука Врховног суда части Лекарске коморе Србије, број Дж-74-3/2018 од 01.02.2018. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган, Врховни суд части Лекарске коморе Србије, Београд, Краљице Наталије бр. 1/3 да тужиоцу А.А. из ..., ... број ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде

III ОДБИЈА СЕ захтев туженог органа Врховног суда части Лекарске коморе Србије, за накнаду трошкова управног спора

Образложење

Оспореном одлуком поништава се одлука Већа Врховног суда части Лекарске коморе Србије, број Дж-05-4/10 од 24.11.2010. године којом је жалба била уважена и којом је преиначена Одлука Суда части Регионалне лекарске коморе

Београда бр. Ди-83-478/09 од 28.10.2010. године, тако што су проф. др А.А. и мр.сц.мед. Б.Б. оглашени одговорним и изречена им дисциплинска мера опомена (тачка 1). Доношење нове одлуке у овом предмету, о одговорности др А.А. није могуће из разлога застарелости, као ни изрицање друге дисциплинске мере, јер почињена повреда професионалне дужности је такве тежине да за евентуално изрицање строже дисциплинске мере нема елемената (тачка 2). Свака страна сноси своје трошкове поступка (тачка 3). Ова одлука је коначна (тачка 4).

У тужби поднетој Управном суду, преко пуномоћника, дана 16.04.2018. године, тужилац оспорава одлуку туженог као незакониту из разлога што је у побијаном акту погрешно примењен закон и стога што је поменути акт донет супротно правилима поступка. Наводи, цитирајући члан 47. Закона о коморама здравствених радника, о роковима застарелости у поступцима који се воде пред коморама здравствених радника, да је, како се спорни догађај када је тужилац наводно починио повреду професионалне дужности десио 2006. године, неспорно да је протекао рок застарелости, односно да је неспорно наступила застарелост вођења овог поступка, што констатује и тужени, али да тужени супротно закону, односно погрешном применом закона наводи да је због наступања застарелости наступила немогућност доношења нове одлуке. Истиче да је тужени морао правилном применом закона, услед наступања застарелости, да обустави поступак у овој правној ствари у складу са чланом 101. Закона о општем управном поступку, а да формулацијом да „доношење нове одлуке у овом предмету није могуће из разлога застарелости”, тужени директно имплицира постојање одговорности тужиоца што је недозвољено, нарочито имајући у виду правноснажну извршну пресуду Управног суда У 13572/15 од 24.11.2017. године, тако да се из изнетог види не само погрешна примена закона већ и незаконито поступање туженог у смислу непоштовања закона, јер правна последица наступања апсолутне застарелости јесте обустава поступка, а што тужени није учинио. У вези са наведеним истиче да диспозитив побијане одлуке није довољно ни јасан ни одређен ни законит јер тужени због апсолутне застарелости вођења поступка и који не може да разматра и одлучи о овој дисциплинској ствари, доноси побијану одлуку и у ставу другом уместо да обустави поступак, потпуно незаконито указује да постоји одговорност тужиоца. На наведени начин тужени не поступа у складу са законом нити поштује и примењује одлуке виших судских инстанци. Истиче да је тужени погрешно применио, односно донео и незакониту одлуку у ставу трећем одлуке указујући на чл. 84. и 85. ЗУП-а, истичући да је тужени морао да донесе одлуку да трошкови поступка падају на терет органа који је поступак водио, односно да је био дужан да надокнади трошкове поступка тужиоцу, с обзиром да тужени није успео да докаже одговорност тужиоца. Предложио је да суд поништи оспорену одлуку и обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора које је определио за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара.

Тужени је у одговору на тужбу који је примљен у Управном суду дана 16.08.2018. године, преко пуномоћника, оспорио наводе тужбе истичући да је тужени поново одлучио у складу са налогом суда и при поновном одлучивању је констатовао да је дошло до апсолутне застарелости и да није могуће донети нову одлуку о дисциплинској одговорности никако прејудуцирајући каква би она била и тужени је обуставио поступак не одлучујући о дисциплинској одговорности услед апсолутне застарелости. Сматра да тужилац тужбом покушава да оспори одлуку само из разлога јер се њему чини да сама језичка формулација оставља могућност да је тужилац ипак

учинио некакав дисциплински прекршај, односно да тужени није језички на задовољавајући начин написао изреку одлуке. Такође, сматра да тужилац није доказао да постоји нити један разлог из члана 24. Закона о управним споровима којим су предвиђени разлози побијања управних аката у управном спору, па је предложио да суд у целости одбије тужбу као неосновану и обавезе тужиоца да туженом надокнади трошкове поступка које је определио за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара по АТ.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09) будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспорене одлуке и списка предмета произлази да је оспорена одлука у овом предмету донета у извршењу пресуде Управног суда 24 У 13572/15 од 03.11.2017. године. У тој пресуди је констатовано чињенично стање да је тужилац дана 10.06.2011. године поднео туженом органу захтев за измену коначне одлуке Врховног суда части Лекарске коморе Србије број Дж-05-4/2010 од 24.11.2010. године, којом је преиначена ослобађајућа одлука првостепеног суда части и тужилац оглашен одговорним и изречена му дисциплинска мера опомене. Решењем туженог од 01.07.2011. године одбијен је наведени захтев као неоснован. Поступајући по уставној жалби тужиоца, Уставни суд Републике Србије је својим решењем број ХУ-480/2014 од 03.07.2015. године, усвојио захтев тужиоца и одредио да се последице изречене мере отклоне изменом појединачног акта којим је мера изречена, поништио је решење Врховног суда части Лекарске коморе Србије од 01.07.2011. године и одредио да тужени поново одлучи о захтеву тужиоца за измену појединачног акта о изреченој дисциплинској мери опомене. Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, тужени орган је констатовао да је од догађаја који би се могао сматрати настанком предметне повреде професионалне дужности (децембар 2006. године) до 05.08.2015. године протекло преко 8 година и 6 месеци, односно наступила је застарелост сходно члану 47. Закона о коморама здравствених радника. Налазећи да изрицање дисциплинске мере „опомена” нема никаквих конкретних последица по лице коме је мера изречена, као и практичних могућности да се те последице отклоне, као и наступање рокова застарелости прописаних Законом о коморама здравствених радника, тужени је закључио да измена појединачног акта није правно могућа, па је донео оспорено решење. У том поступку у предмету У 13572/15, Управни суд је оцењујући законитост те одлуке туженог, нашао да је тужени између осталог у образложењу тог оспореног решења као разлог за донету одлуку истакао да изречена мера опомене нема никаквих штетних последица и да је наступила застарелост вођења поступка па измена појединачног акта није правно могућа, што нису разлози за непоступање по члану 61. Закона о Уставном суду и општеобавезујућим схватањима Уставног суда изнетим у решењу ХУ-480/2014 од 11.06.2015. године, а уз констатацију да је образложење оспореног решења нејасно и да не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућује на решење какво је дато у диспозитиву. Такође, Управни суд је нашао да, имајући у виду да решењем Уставног суда у чијем извршењу је донето оспорено решење није наложено вођење дисциплинског поступка, већ измена

појединачног акта о изреченој дисциплинској мери опомене, тужени није одлучио о захтеву тужиоца у складу са чланом 61. Закона о Уставном суду чиме је повредио закон на штету тужиоца.

Поступајући у извршењу наведене пресуде Управног суда, тужени је донео оспорену одлуку у овом предмету, а из образложења ове одлуке произлази да је у извршењу наведене пресуде Управног суда тужени констатовао садржину члана 47. Закона о коморама здравствених радника („Службени гласник РС”, бр.107/05 и 99/10), као и члан 251. Статута Лекарске коморе („Службени гласник РС”, бр.111/06...17/17), а које одредбе уређују застарелост покретања поступка пред судом части, односно извршења мере, те да се констатује даље да се спорни догађај, односно моменат када је овде тужилац, по мишљењу овог доносиоца одлуке, починио предметне повреде професионалне дужности, десио у току децембра 2006. године и да је наступила до сада застарелост вођења овог поступка, да је пресудом Управног суда од 03.11.2017. године тужба уважена и поништена претходна одлука Већа Врховног суда части Лекарске коморе, те да је сада, поступајући по налозима суда, тужени одлучио да поништи своју одлуку од 24.11.2010. године којом је ослобађајућа одлука првостепеног суда части Регионалне лекарске коморе Београд од 28.10.2010. године преиначена у осуђујућу и којом је изречена дисциплинска мера опомене, а која је касније оспорена предметном одлуком Уставног суда Републике Србије, те да је тужени закључио да доношењем нове одлуке и за изрицање друге строже дисциплинске мере др А.А. за предметну повреду професионалне дужности нема основа, с обзиром да је почињена повреда професионалне дужности такве тежине да за изрицање строже дисциплинске мере апсолутно нема елемената, па је имајући у виду наведено, тужени донео одлуку као у диспозитиву.

Оцењујући законитост одлуке туженог, Управни суд налази да се тужбом основано указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца.

Одредбама члана 61. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС”, бр. 109/07...99/11), прописано је да свако коме је повређено право коначним или правноснажним појединачним актом, донетим на основу закона или другог општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности с Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, има право да тражи од надлежног органа измену тог појединачног акта, у складу са правилима поступка у коме је појединачни акт донет (став 1). Предлог за измену коначног или правноснажног појединачног акта, донетог на основу закона или другог општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, може се поднети у року од шест месеци од дана објављивања одлуке у „Службеном гласнику Републике Србије”, ако од достављања појединачног акта до подношења предлога или иницијативе за покретање поступка није протекло више од две године (став 2).

Суд налази да су контрадикторни саставни делови оспорене одлуке чиме су повређена правила управног поступка. Наиме, у уводу оспореног решења је наведено да тужени доноси одлуку поводом поновног одлучивања по жалби бр. Ди-85-505/09 коју је поднео предлагач В.В. из ..., као и одлуци Већа Врховног суда части Лекарске коморе Србије бр. Дж-05-4/2010 од 24.11.2010. године којом је жалба била уважена и којом је преиначена одлука суда части Регионалне лекарске коморе Београд бр. Ди-83-478/09 од 28.10.2010. године, с обзиром да је пресудом Управног суда 24 У 13572/15 од 08.11.2017.

године тужба др А.А. уважена, поништено решење Врховног суда части Лекарске коморе бр. Дж-42-3/2015 од 05.08.2015. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Имајући наведено у виду и полазећи од наведене садржине образложења оспореног решења из ког се утврђује да је тужени одлучивао о захтеву тужиоца за измену акта туженог очигледна је контрадикторност саставних делова оспорене одлуке, те да се из увода одлуке, поред тога што тужени није навео пропис о својој надлежности, не може поуздано утврдити шта је предмет одлучивања овде туженог. Наиме, одредбом члана 141. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС”, бр. 18/16), прописано је да увод садржи, поред осталог, пропис о надлежности органа који доноси решење, те кратко назначење предмета поступка. Из наведеног је несумњиво да је нејасан, односно неодређен, захтев који је предмет поступка тим пре што се у уводу помиње име лица које и није подносилац захтева.

Такође, и диспозитив наведеног оспореног решења је нејасан и неодређен. Према одредби члана 141. став 3. истог закона, диспозитив садржи кратку и јасну одлуку. У конкретном случају у тачки 2. оспорене одлуке је наведено да доношење нове одлуке у овом предмету о одговорности др А.А. није могуће из разлога застарелости, као ни изрицање друге дисциплинске мере јер почињена повреда професионалне дужности је такве тежине да за евентуално изрицање строже дисциплинске мере нема елемената. Доношењем такве одлуке, по оцени Суда није поступљено по наведеној одредби Закона о општем управном поступку, јер дата одлука није јасна. С тим у вези, тужени није поступио у целости у извршењу одлуке Управног суда чиме је повредио одредбу члана 69. став 2. Закона о управним спровима, којом је прописано, поред осталог, да је у случају поништавања акта против ког је био покренут управни спор надлежни орган везан правним схваћем суда, као и примедбама суда у погледу поступка, као и одредбу члана 7. став 1. истог закона, којом је прописано да је пресуда донета у управном спору обавезујућа.

Поред наведеног, тужени није доставио све списе предмета. Наиме, тужени је као списе предмета доставио оспорену одлуку, наведену пресуду Управног суда и записник са 74. седнице Већа Врховног суда части Лекарске коморе Србије одржане 01.02.2018. године. Међутим, у списима предмета није садржан ни захтев за измену акта по ком је поступало Веће Врховног суда части Лекарске коморе Србије, нити је садржано претходно донето решење чија је законитост била предмет оцењивања Управног суда у списима, поред осталог, није садржана ни првостепена одлука, нити жалба о којој је одлучивано актом чија је измена предмет захтева тужиоца.

Код наведеног, Суд налази да разлози туженог у вези са чињеничним стањем утврђеним у проведеном управном поступку на којима је заснована оспорена одлука немају своје упориште у доказима садржаним у списима предмета, па је на наведени начин тужени повредио одредбе Закона о општем управном поступку, сагласно којима се решење о управној ствари доноси на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, али и одредбу члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспорене одлуке не садржи разлоге засноване на оцени приложених доказа. Поред наведеног, тужени је повредио и одредбу члана 30. став 3. Закона о управним споровима, сагласно којој је био дужан да у остављеном року суду достави све списе предмета у коме је донето оспорено решење, а што у предметном случају није учењено.

Са изнетих разлога, Управни суд је на основу одредбе чланова 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде. У извршењу пресуде тужени орган је дужан да донесе на закону засновану одлуку,

придржавајући се примедби суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде суд је донео на основу чл. 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом члана 150, 153. и 154. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11, 18/20), и применом тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12 и 37/21), имајући у виду успех тужиоца у овом спору, у коме је имао трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара..

Имајући у виду донету одлуку и успех туженог органа у овом управном спору, суд је одбио његов захтев за накнаду трошкова управног спора за састав одговора на тужбу од стране пуномоћника из реда адвоката одлучујући као у ставу III диспозитива на основу члана 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом члана 153. Закона о парничном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 03.06.2022. године, 8 У 6360/18

Записничар
Вујовић Немања, с.р.

Председник већа-судија
Јелица Пајовић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МК